

Maria Adolfsson

Tiga som muren

Wahlström & Widstrand

Maria Adolfsson har även skrivit:

... *alla för en*, 2007 (på annat förlag)

Felsteg, 2018

Stormvarning, 2019

Mellan djävulen och havet, 2020

Spring eller dö, 2021

Fallvind, 2022

Nödvändigt ont, 2023

Wahlström & Widstrand
wwd.se

Copyright © Maria Adolfsson 2024
Omslag Miroslav Šokčić
Karta Anna Torsteinsrud
Tryck ScandBook, EU 2024
ISBN 978-91-46-24165-2

Den som pratar själv hör inte vad som viskas.
Doggerskt ordspråk

1

Utan att öppna ögonen ligger hon alldeles stilla på mage med kinden tungt vilande mot kudden och lyssnar till ljudet av någon som rör sig nere på bottenvåningen.

Lukas är verkligen ovanligt hänsynsfull, konstaterar hon sömnigt. Vanligtvis slamrar han med skåpluckor, kylskåpsdörr och brödskrinet i jakt på något att äta efter en sen kväll med kompisarna. Att han just denna natt rör sig så pass tyst kan bara bero på två saker:

Antingen att han faktiskt inte har druckit så mycket; kanske finns där en tanke om att han inte borde väcka sin mor som ska upp om bara några få timmar.

Eller tvärtom. Han är riktigt full och använder det lilla omdöme han har kvar till att försöka hålla sig under radarn. Till varje pris undvika att morsan kommer nedrusande och håller förhör om hur många öl han egentligen hållt i sig, och ser han inte lite glansig ut på ögonen? Han har väl inte tagit något annat?

Å andra sidan måste han ha gjort något som väckt henne.

Helena Brandt stönar in i kudden och väntar på att rören ska börja brusa trots att hon har förklarat att de underdimensionerade vattenledningarna ger ifrån sig tryckstötter och bett honom att inte spola på toaletten mitt i natten. Och framför allt inte duscha, som han av någon anledning brukar tycka är en god idé att göra oavsett tid på dygnet.

Men inga ljud från rören hörs, bara ljudet av steg där nere. Och i trappan. Kan Lukas ha tagit med sig någon hem?

Hon sträcker ut armen och sveper med handen över natttygsbordet, får tag i mobiltelefonen och sneglar med ena ögat på displayen. Kvar över tre.

Jävla unge.

Först då kommer insikten: Lukas är i Frankrike.

Hon hinner inte landa i tanken, känner bara hjärtat slå till som en åsnespark i bröstet samtidigt som hon gör ett klumpigt försök att vända sig.

Vem det än är som befinner sig i köket så kan det inte vara hennes son.

I samma ögonblick som insikten når ända fram ser hon sovrumsdörren sakta öppnas och en mörk silhuett avteckna sig mot gryningsljuset som redan letar sig in genom fönstret på trappavsatsen.

2

– Vad är det för dumheter? Lite till orkar du allt.

Ingeborg Eiken Olars ignorerar den avvärjande handen och placerar en bit grillad makrill med brynt smör tillsammans med en stor slev dillstuvad potatis på tallriken innan hon ställer tillbaka den framför sin brorsdotter. Så vänder hon sig mot Leo med höjda ögonbryn.

– Tack, jag tar gärna lite till, säger han. Men inte så mycket, lägger han till med bävan i rösten när han ser henne sleva upp.

– Ja, på min tid var det då ingen som behövde truga i oss maten. Vi fick vackert vara glada om det fanns något, säger Ingeborg.

Det långa grå håret är som vanligt uppsatt i en stram, låg knut, och Karen undrar om hon någonsin sett sin faster utan förkläde.

– Jag har redan tagit två gånger, försöker hon och kastar en blick mot Selma som klättrat ner från stolen och nu med oroväckande snabba steg rör sig i riktning mot sluttningen med meterhöga brännässlor.

Karen reser sig blixtnabbt för att genskjuta henne. Skriket när hon i sista sekunden får tag i sin dotter skär över gården och får den stora schäfern som ligger på stentrappan till mangårdsbyggnaden att mödosamt komma på fötter och börja skälla.

– Tre pojkar har jag dragit upp som ogräs på den här gården, säger Ingeborg. Och alla tre har ... Tyst Jacko! avbryter hon sig med ett rytande som får alla runt bordet att rycka till och skällandet uppe vid huset att omedelbart upphöra.

Så fortsätter hon:

– Och alla tre har trillat i nässelsnåret. Men bara en gång. Sedan har de lärt sig att inte göra om det. Du trillade väl dit själv en gång om jag inte minns fel, Krakan?

Ett litet skrockande hörs från andra änden av bordet.

– Gapade och skrek så hönsen flydde i alla väderstreck, gjorde hon.

Lars Olars, känd i trakten huvudsakligen för två saker: sin hjulbenthet och sitt mod. Han hade knappast varit den enda som uppvaktat en ung, vacker, högrest Ingeborg Eiken med den där isblå genomträngande blicken, men han hade varit den enda som vågat fria. För det ska han ha respekt, även om han knappast duger till mycket när det gäller att mota grisar. En gång en kraftkarl med ett vinnande leende, numera ger han snarast ett fyrkantigt intryck, och leendet döljs bakom ett vildvuxet skägg, som bara trimmas inför högtidliga tillfällen.

Möjligen är Lars Olars även känd för sina tre, lindrigt laglydiga, söner: Finn, Einar och Odd. Alla tre med namnet Olars i födelseattesten, men aldrig någonsin kallade något annat än bröderna Eiken. Så stark hade släkten Eikens ställning varit i Gudheims treding på Noorö, att Lars Olars inte kunnat ändra på den saken, inflyttad sörlänning som han var.

Eller i alla fall som hans farfar en gång varit.

– Jo, tack, muttrar Karen och håller sin sprattlande dotter i ett fast grepp. Och jag tänker bespara Selma den upplevelsen. Tror faktiskt att hon kan bli en fullt fungerande människa utan att få armar och ben fulla av svidande blåsor.

Hon nappar till sig Selmas grå fårskinnssnalle och går bort till den stora lönnen en bit bort, kastar en blick bort mot schäfern uppe vid stora huset och placerar dottern på filten intill en annan, betydligt mindre skräckinjagande hund. Den reser sig omedelbart och viftar på svansen.

– Fyra dagar, Buster, säger Karen tyst och kliar honom bakom örat. Vi får försöka stå ut.

– Tå ut, säger Selma och börjar mata sin fårskinnsnalle med gräs. Ojka lite till.

När Karen återvänder till bordet ser hon farbror Lars, förvånansvärt snabbt på krumma ben, försvinna bort mot huset för att hämta sin pipa, följd av sin hustru, med ena handen mot den värkande korsryggen.

Karen vet vad som väntar.

Här på gården har hon serverats hundratals måltider under barndomens långa sommarlov. Alltid baserade på det gården gav, det farbror Lars dragit upp ute på skäret eller det någon av hennes tre kusiner tjuvskjutit i skogarna upp mot Skälvet. Med en kort nickning hade Ingeborg Eiken tagit emot det som räckts fram av gårdens manfolk, styckat, fjällat eller ryckt fjädrarna av bytena och efter timmar, då allt ljuvligare dofter spridit sig i köket, öppnat köksfönstret och slagit med en slev på en av kopparkastrullerna i en signal som fick alla att omedelbart släppa vad än man hade för händer och skynda mot köket.

Ingen skulle ha tordats annat.

Bänkade runt det stora köksbordet hade alla ätit med god aptit och aldrig behövt trugas att ta om, där måste Karen ge henne rätt.

Men hon kan inte minnas att hon någonsin sett sin faster sitta med vid bordet mer än ett par minuter åt gången. Ingeborg Eiken tycktes befinna sig i ständig rörelse; upp och ner från stolen, in och ut ur skafferiet, fram och tillbaka mellan bordet och spisen, allt medan karlarna lugnt lät käkarna mala.

Nu lutar sig Karen Eiken Friis tillbaka mot ryggstödet och knäpper upp översta knappen i jeansen. Det är lördag och de har bara varit här i sju timmar.

Efter en påfrestande bilresa där de ungefär halvvägs konstaterat att luftkonditioneringen lagt av, hade de med vindrufsiga frisyror och öron som värkte av blåst från nedvevade rutor, rullat in på gårdsuppfarten vid elvatiden på förmiddagen.

Sedan dess har det serverats förmiddagskaffe med dopp, lunch, eftermiddagskaffe med dopp och nu middag.

Hon vet att det inte är slut än.

– Nu hämtar hon äppelgömmorna, stönar hon. Jag kände doften när jag var inne i köket för en stund sedan. Och hon kommer bli galen om jag inte tar minst två.

Leo svarar med ett matt leende och en kvävd rapning.

Det här är andra gången han följt med Karen till hennes släkt uppe på Noorö. Vid det första besöket hade Ingeborg i stort sett ignorerat honom; i den mån Ingeborg Eiken ens visste vad en studiomusiker är, så var det av allt att döma inte något som imponerat på henne.

Den här gången tycks Leos taktik för att vinna Ingeborgs godkännande vara att utan protester äta allt som ställs fram.

Karen ger honom en medlidsam blick.

Ett snabbt ögonkast mot huset, så river hon av en bit hushållspapper från rullen som ställts fram på vaxduken och skopar ner makrill och potatis från sin egen och Leos tallrikar.

– Buster får rädda oss, säger hon och visslar tyst. Ja, kom då gubben.

Den lurviga jycken ställer sig upp och kastar en orolig blick mot gårdvaren uppe på stentrappan, tvekar ett ögonblick, men kan inte motstå frestelsen. Sekunden efter har han slafsat i sig allt, inklusive en liten bit av hushållspappret innan Karen hinner dra undan det.

Alla illusioner om att gårdens schäfer och deras egen gatukorsning skulle tumla runt och leka tillsammans hade bleknat i samma sekund som de öppnat bildörren och Buster lättat skuttat ut efter en lång bilfärd, bara för att mötas av ett dovt morrande från ett sänkt huvud med blottade huggtänder.

Hade det inte varit för Ingeborg Eiken så hade de fått vända och köra tillbaka direkt. Karen vet inte hur det gått till, men gården är nu uppdelad i två tillfälliga revir: ett stort runt mangårdsbyggnad, hönshus och vagnslider, ett betydligt

mindre runt ett av uthusen och fram till lönnen.

Ingen säger emot Ingeborg Eiken. Inte ens Jacko.

Selma som tydligen tappat intresset för att tvångsmata sin nalle med gräs ger upp ett förtörnat tjut när hon upptäcker att hon är ensam på filten.

– Hon börjar kanske bli trött, säger Leo förhoppningsfullt med en blick mot sin dotter. Jag behöver en rejäl whisky efter det här. Eller fyra.

Karen ger honom en snabb kyss och reser sig.

– Bara en rond kvar, älskling, sedan kan vi nog dra oss tillbaka.

– Om jag lever då, säger Leo och ser mot huset där Ingeborg just kommer ut på trappan med en fullastad bricka.

Före

Han vet egentligen inte vad som får honom att följa efter henne. Egentligen är han på väg hem, borde sätta sig i bilen, köra förbi puben och låta ölen göra sitt jobb.

Hon är snygg för all del, men knappast hans typ. Kanske var hon det en gång, han minns knappt längre. Nu spelar hon definitivt i en annan liga. Är det något han är medveten om så är det den saken.

Det är inte det.

Kanske är det något i kroppsspråket, den där korta tvekan när hon stannar till utanför det stora varuhuset innan hon med beslutsamma steg går in genom glasdörrarna. Han känner igen det där. Har sett det hos andra, vet själv hur det känns.

Hon är på jakt.

Han håller sig på avstånd, släpper tre personer före sig i rulltrappan och böjer ner huvudet när han kliver av ifall hon skulle vända sig om.

Hon vänder sig inte om. Insikten att hon inte har en aning om att hon är betraktad skjuter en stråle av något välbekant genom kroppen. Något han inte känt på länge nu.

Makt. Kontroll.

Till synes planlöst rör hon sig mellan montrar och ställ, stannar till, betraktar, begrundar innan hon fortsätter till nästa. Han ser att hon nickar och ler mot en expedit vid en av diskarna, byter några ord med en annan medan hon provar en doft, som av den beklagande huvudskakningen att döma inte faller henne riktigt i smaken.

Så fortsätter hon sicksacka sig fram medan blicken sveper över Givenchy, Dior och Lancôme.

Hon rör sig långsammare nu, strosar till synes ledigt, som om hon vet att hon hör hemma här, som om hon vet sitt värde. Och att hon njuter av det.

På jakt.

Han vet precis hur det känns.

3

Bäddsoffan är förvånansvärt bekväm. Resårbotten är kanske en smula nedsjunken i mitten av sina tre föregående ägare, men madrassen verkar hyfsat ny.

Planen på att ta en kvällspromenad upp mot Skalvet när Selma somnat hade kommit på skam redan vid första försöket att få henne i säng. Klippandet med ögonlocken övergick med ens i en klarvaken nyfikenhet, och efter en halvtimmes försök hade de gett upp och satt henne i vagnen.

– Antar att hon också har semester, suckade Leo efter en blick på klockan. Hon är bara kvart i åtta.

I stället för att leta sig uppför de branta stigarna på berget hade de fått nöja sig med att stillsamt trava runt bland hagar och åkermark medan Buster, tydligt nöjd med att vara utanför Jackos vakande blickar, galopperat före.

En dryg timme hade de vankat runt för att smälta maten innan de återvänt till gården. Eller rättare sagt till ett av uthusen som husets äldste son, Finn Eiken, som sextonåring byggt om till sitt eget. Under åren som följde, och Finn lämnat barndomshemmet för gott, hade hans två yngre bröder i tur och ordning flyttat tvärs över gårdsplanen för att kunna ta hem hur många tjejer, dricka så mycket öl och spela hur hög musik de ville.

Madrassen är måhända inte från den tiden, tänker Karen och lägger till ett tyst *Guud ske pris* vid tanken, men i övrigt bär huset alla tidsmarkörer från kusinernas ungdomstid och varierande musikpreferenser. Affischer med Led Zeppelin, Sex

Pistols, The Clash, Iron Maiden och Samantha Fox, även om Karen misstänker att ingen av kusinerna valt just henne på grund av musiken.

Fortfarande finns en fullt fungerande grammofoon och ett tiotal gamla ölbackar fulla med vinylskivor kvar tillsammans med ett par meter cd-skivor och en trasig växlare.

I ett av skåpen står en burk snabbkaffe med utgångsdatum i oktober -93, och i en av de kantstötta kopparna hittar Karen en halvrokt joint, som hon snabbt smular ner i soporna innan Leo får korn på den.

Något kök finns inte; givetvis hade det varit bekvämare även för hormonstinna grabbar att slinka in i mamma Ingeborgs kök än att föda sig själva. Ett bensindrivet elaggregat som inte använts sedan husets yngste son lämnat hemmet finns, däremot inget rinnande vatten, men sommarnatten är ljus och en av gårdens två pumpar står alldeles runt knuten.

Vill de inte kissa i gräset eller använda utedasset så får de palla sig in i stora huset. Och någon av kusinerna (förmodligen Einar) har fixat ett slags utedusch som i alla fall fungerar så länge regnvattenstunnan är full.

Nej, det går ingen nöd på dem.

Naturligtvis hade Ingeborg protesterat mot att Karen och Leo propsade på att sova i "pojarnas lekstuga" som hon kallar det.

– Vi har fem fullt fungerande sovrum i huset, hade hon sagt. Det är faktiskt fullständigt civiliserat här uppe på Noorönuförtden.

Karen hade kommit på en ursäkt i sista stund.

– Jo, men det vore så roligt för Selma att få se hur folk levde förr.

Hon hade ångrat sig i samma sekund. Vid två år och nio månader ger Selma förmodligen blanka fan i hur folk levde förr, det mesta tyder på att hon anser att världen skapades i och med hennes egen födelse. Men av någon obegriplig

anledning hade fastern köpt den vansinniga förklaringen.

Och här sitter de nu, på varsin pinnstol vid ett gammalt blåmålat köksbord. Klockan är strax efter tio på kvällen, Selma har äntligen somnat och ligger i den hopfällbara barnsängen de tagit med och Leo har just hållt upp en stadig whisky åt sig medan Karen öppnat en av vinflaskorna som de haft med sig i bilen upp. Inte för att Ingeborg och Lars är några nykterister, långt därifrån, men Karen vet att husets utbud av drycker i huvudsak utgörs av enbärsöl, hembränt och slånbärslikör.

– Ja, gottjer då, säger Karen och höjer sitt glas. *One down, four to go* ... Hur fan vi nu ska stå ut så länge.

I samma ögonblick ringer hennes mobil.

4

– Tjenare Kalleponken, säger Karen efter en snabb titt på displayen. Jag har bara varit borta en dag och du saknar mig redan.

– Oerhört, säger Karl Björken torrt. Ursäkta att jag stör så här på kvällen.

– Det beror på vad du vill, säger hon.

Karl Björken är visserligen mer än en kollega; med åren har han kommit att bli en av hennes närmsta vänner, men att han skulle ringa henne för att småprata under semestern är uteslutet.

Det bekräftas av en kort tystnad följd av en harkling i andra änden.

– Faktum är att jag skulle vilja be dig om en tjänst, säger han.

Karl Björken, vikarierande chef för Doggerlands Politis Kriminalrannsakningsavdelning. Vanligtvis är Karl Björken underordnad Karen, men just denna sommar är förhållandet omvänt.

I ett sista försök att rädda sitt förhållande hade avdelningens ordinarie chef, Jounas Smeed, och Marike Estrup bestämt sig för att göra en långresa tillsammans. Det udda paret skulle, enligt vad Marike berättat för Karen, först luffa runt i Asien och Australien för att avsluta räddningsinsatsen med en vecka på Hôtel d'Aubusson i Paris.

– Om det ikke fungerar, får vi vel droppe hele idén, hade Marike sagt på sin blandning av doggerska och danska.

Och hon hade inte syftat på resan, utan på hela förhållandet.

Karen hade med gapande förvåning lyssnat till entusiastiska utläggningar om planerad brist på planering, frånvaro av färdplan och hotell- och flygbokningar, men stängt munnen om alla invändningar. Det faktum att hennes chef och en av hennes bästa vänner, den milt sagt egensinniga keramikkonstnären Marike Estrup, överhuvudtaget inlett ett förhållande har fått henne att tänka att allt tydligen är möjligt här i världen.

Och vem är hon att ge råd om förhållanden? Att det hittills fungerar med Leo är minst lika märkligt. En studiomusiker och en kriminalinspektör vid Doggerlandpolisen. Han drygt sju år yngre, bägge med tungt bagage i sina väskor. Hans i form av en framgångsrik karriär på rockscenerna med stress, droger och efterföljande kollaps till följd då han försvunnit från omvärldens radar och levt som uteliggare.

Hennes bagage består av sorg och skuldkänslor.

Den familj hon en gång haft hade ryckts bort på en sekund på en motorväg utanför London. Skuldkänslorna över att ha varit den som suttit bakom ratten den morgonen John och Mathis slitits ifrån henne hade i många år präglat varje andetag och berövat henne all lust att ensam leva vidare. Exakt vad som tinat upp tillvaron, eller när det skett vet hon inte, bara att det skett med tvång.

Berövad allt som betytt något hade hon varit tvungen att lämna England och flytta hem till Doggerland igen. Hennes äldste vän Eirik och hennes mamma hade med gemensamma krafter tvingat henne att orka en dag till, och sedan ännu en. Jobbet hade tvingat henne att under några timmar varje dag tänka på andra tragedier än sin egen, tvingat henne att möta andras sorg och för ett ögonblick glömma sin egen.

Och på något sätt hade Leo tvingat sig in i hennes liv. Selma likaså; en fullständigt oväntad och ovälkommen graviditet, som resulterat i omtumlande glädje.

Men även om Karen Eiken Friis numera kan andas normalt, skratta och stundtals glömma att hon en gång varit en annan,

så finns sorgen alltid vid hennes sida. Tyst nu, men ständigt närvarande.

Nej, Leo och hon borde på pappret gå i vida cirklar runt varandra.

Men tydligen är allt möjligt här i världen.

Nu får Karl Björkens ord tusen tankar att börja tumla runt.

”En tjänst”, hade han sagt. Det brukar inte båda gott.

Det dåliga samvetet över att själv ha avböjt att vikariera som chef för avdelningen har hon lyckats mota undan. Som Jounas Smeeds närmast underställda hade hon varit det naturliga valet, men för första gången tänker hon vara ledig hela sommaren, inte lockas att avbryta ledigheten mitt i för att hoppa in i någon utredning som saknar resurser, inte låta sig övertalas att förkorta semestern eller skjuta på den till september. Precis som Smeed själv har hon både innestående semesterdagar och komptid att ta ut.

Det var i alla fall det skäl hon angett.

Sanningen är att det hade varit tanken på att behöva ha daglig kontakt med polismästare Hans Jangel som fått henne att rygga tillbaka. Efter vad hon fått veta om honom – och vad hon själv gjort i ett svagt ögonblick i julas – tar det emot att ens se honom i ögonen.

Bara det faktum att Jangel verkat så uppenbart lättad när hon tackat nej till vikariatet hade fått henne att för en kort stund fundera på att ändra sig. Men en hel sommar, i alla fall drygt två månader, utan att behöva tillbringa så mycket som en timme i polishuset – eller Bunkern, som det andefattiga betonghuset kallas i kåren – hade varit betydligt mer lockande än att jävlas med polismästare Jangel.

Och så ringer alltså Karl Björken redan på första dagen och ber om ”en tjänst”.

– Vad då för tjänst? säger hon misstänksamt. Jag antar att du är medveten om att jag har semester.

– Jo, det är därför jag ringer. Du är på Noorö, inte sant? Har

för mig att du sa något om att hälsa på din släkt där uppe. Hur länge stannar du?

– Bara över mittsummer, säger hon kort. Åker hem på torsdag. Hur så?

Karl Björken gör en paus, som för att ta sats innan han fortsätter.

– Saken är den att jag fick ett samtal från chefen för den lokala polisen där uppe. De ska ju larma oss vid minsta misstanke om grövre brott och ...

– Thorstein Byle? avbryter Karen. Vi jobbade ihop med en utredning för några år sedan. Ja, du var ju med på ett hörn själv. Bra kille. Byle alltså, lägger hon till.

– Just det. Och det är därför jag ringer dig. De har fått ett larm om en försvunnen person, en Per Linde som inte syns till på några veckor.

Karen lutar sig tillbaka i pinnstolen med ett stönande.

– Du måste skoja. Är det rövhålet själv som tycker att jag ska ägna resten av mitt yrkesliv åt att leta reda på försvunna människor?

Karl Björken behöver inte be henne att precisera vem ”rövhålet själv” syftar på. Även om han själv skulle ha uttryckt sig något annorlunda, så har han i tysthet benämnt den nye polismästaren i liknande ordalag.

– Jangel har ingenting med det här att göra, säger han. Han har fullt upp med att göra livet surt för kollegerna på Knark. Men när de lokala kollegerna nu har larmat måste vi åtminstone visa artigt intresse, även om det nio av tio gånger visar sig vara i onödan. Se det som en ren väntjänst till mig. Eller en ringa återbetalning för allt du utsatt mig för genom åren ...

Det sista får henne att sucka tyst. Hon vet likaväl som Björken att hon är skyldig honom mer än en tjänst efter alla utredningar de bedrivit tillsammans.

– Vad hände med utredningar av grova brott? säger hon surt. Det jag är anställd för att sköta. Tror fan i mig att jag ska säga

upp mig och börja som privatdeckare. Det är bara ett halvår sedan jag hade det tvivelaktiga nöjet att göra en dödsutredning av en försvunnen person.

– Som faktiskt visade sig vara mördad, så det räknas inte, säger Björken glatt. Och den här gången slipper du i alla fall en massa giriga släktingar som vill ha ut sitt arv. Om jag förstod Thorstein Byle rätt så lever den här killen ensam. Men en granne har larmat och Byle själv har gått in i huset utan att hitta något alarmerande . . .

– Ja, men då så.

– . . .utom en detalj, som fick Byle att kontakta mig, fortsätter Karl Björken med bibehållet tålmod. Jag har inte all information, men det handlade om en påse med mediciner om jag förstod saken rätt.

– Låter ju oerhört bestickande, säger Karen torrt. Så vad vill du att jag ska göra?

– Kontakta Byle och se om det verkar vara något vi måste titta närmare på. Du får tillbaka en semesterdag.

– Hyggligt.

För ett ögonblick far tanken igenom huvudet: fyra långa dagar här på gården med Ingeborgs omsorger och trugande . . . Några timmars avbrott i ätandet vore inte helt ovälkommet.

– Jag skulle inte be dig om vi inte hade så ont om folk just nu. Halva styrkan är ju på sem. . .

Han avbryter sig när han inser sitt klavertramp, men hon har hunnit uppfatta en ton av desperation i rösten.

För sitt inre ser hon Karl Björken som hela sommaren tvingas sitta instängd i Bunkern och brottas med byråkratin.

– Okej, säger hon. Men bara för din skull.

– Så du tänker lämna mig ensam med Ingeborg, säger Leo när Karen avslutat samtalet. Lämna det sjunkande skeppet som en liten råtta.

Karen tar en klunk rödvin innan hon möter hans blick.

– Jag kan knappast neka när han ber mig. Formellt sett skulle han kunna beordra mig.

Leo ser på henne under höjda ögonbryn.

–Jag känner dig, säger han. Erkänn att du är glad att kunna smita undan.

Hon håller upp bägge händerna, som för att signalera kapitulation.

– Okej, okej. Men det blir förmodligen bara några timmar. Sedan ska jag kompensera min älskade make på de mest skamfulla sätt.

Hon anar en dragning i mungipan innan Leo tömmer sitt glas.

– Då får du jobba hårt. Vete fan om jag kommer orka röra mig om Ingeborg fortsätter att tvångsmata mig, säger han. Tog du med några Alka-Zeltser?